

nedgang for Statskassen, og jeg kan da ikke andet end bestemt erklære, at til alt dette er der for Tiden ikke Raad.

Og dertil kommer endnu et. Man naar kun saa langt i at skaane Statskassen, som man gør, ved at paalægge en Indkomst- og Formueskat, som er beregnet til at indbringe 8 $\frac{1}{4}$ Mill. Kr. Jeg har alt nævnt, at man tidligere baade i det andet Ting og ogsaa fra anden Side, fra Højres i det hele taget, har haft den Opfattelse, at en Formue- og Indkomstskat skulde være som en Reserve, som man tyede til under vanskelige Forhold og i Nødstilfælde. Det er tillige en ret almindelig Opfattelse, at Formue- og Indkomstskatten ikke er nogen yndet eller populær Skat, og at der ret hurtigt vil vise sig en ikke ringe og ret udbredt Misfornøjelse med denne Skat. Derfor maa den anvendes lempeligt, navnlig saa længe den er ny og uprøvet; det gælder om at bringe den ind i Folks Bevidsthed. Men den Indtægts- og Formueskat, som dette Ting vedtog i Fjor og senere har fastholdt, er ikke lempelig.

Jeg skal her ikke komme ind paa Enkeltheder, men kun oplæse nogle Linier af det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Scavenius), som jeg fuldt ud kan slutte mig til. Han sagde, at man maa være meget forsigtig med Indførelse af disse Skatter, at man i alt Fald til at begynde ikke bør spænde dem for højt. „Ja, jeg tror endogsaa, at man tør sige, at man neppe i en nær overskuelig Fremtid vil være i Stand til at spænde den yderligere, end hvad vi nu kunne blive enige om i Aar eller et følgende Aar. De have jo nemlig, særlig saaledes som Folketinget har affattet Formueskatten, den store Mangel, at de ikke alene tillade, men at de omtrent nødvendiggøre et Inkquisitionssystem lige over for hver enkelt Mand, som næppe vil føles som noget tiltalende af de Mennesker her i Landet, som blive underkastede disse Skatter“. Han siger senere, at han ikke tror, hvad der er blevet sagt, at man senere vil benytte denne Indkomst- og Formueskat til at lægge ny Udgifter over paa den. „Jeg tror, at vi kunne være glade, hvis Befolkningen, om vi faa denne Skat indført, vil vænne sig saa meget til den, at den ikke i Løbet af nogle faa Aar vil sige: Nej, lad os endelig blive af med denne Skat igen. Kunde vi komme saa vidt, saa maa vi efter min Mening være ret fornøjede“. Det udtalte det ærede Medlem, da der var Tale om en Indkomst- og Formueskat, der vilde indbringe lidt over

5 Mill. Kr., og her er Tale om en Skat, der regnes at ville indbringe 8 $\frac{1}{4}$ Mill. Kr. Man har der virkelig paa Forhaand anspændt Skatteevnen saa stærkt, at man vanskelig vil kunne komme højere op. Jeg ser i alt Fald ikke, at der er levnet nogen Reserve til vanskelige Tider. Det vil jo ogsaa ses, at, selv om man tager Gennemsnittet af Indkomstskattens Skala, bliver det efter Kommissionens Beregning 1,89 pCt., og hertil kommer saa for den Del af Indtægten, der hidrører fra Formuen, yderligere en Skat af 5 pro mille. Det vil sige, med en Rentefod af 4 pCt., 1 $\frac{1}{4}$ pCt.; og med den stigende Skala kommer man helt op til 2 $\frac{1}{2}$ pCt., det vil sige, op til 3 $\frac{3}{4}$ pCt. foruden de alt bestaaende Skatter paa Formue- og Lejlighed, og Indkomstskatten her i Kjøbenhavn, der tænkes nedbragt til 2 pCt. Man er her saa højt oppe, at man vanskelig vil kunne komme stort videre, og man har forbrugt sin sidste Reserve. Jeg maa som Finansminister være meget betænkelig ved at gaa saa vidt, og jeg vil meget bestemt advare mod nu at gaa til at forsøge Indførelsen af en ny Formue- og Indkomstskat af et saadant Omfang.

Det vil derfor ses, at det ikke blot er Hensynet til Tvivlen om, hvorvidt de Vanskeligheder, som i Foraaret vare til Stede for en Overenskomst mellem de 2 Ting, ere hævede, men det er ogsaa paa Grund af en stærk Tvivl om Rigtigheden af de Principper, der ere gennemførte i disse Forslag, at Regeringen anser det for sin Pligt at gøre i alt Fald et Forsøg paa at komme frem ad en noget anden Vej og muligvis derved tilvejebringe en Overenskomst mellem alle Lovgivningsfaktorer, som kunde føre til et Resultat. Thi det er ganske bestemt min Mening, at det vilde være i højeste Grad ønskeligt, om vi kunde naa til en Skattereform og naa til den saa hurtigt som muligt, og jeg for mit Vedkommende betragter det som lidet heldigt, om dette Spørgsmaal vedblivende kun skal være et Agitationsstof.

Naar der da spørges om, hvad da Regeringen mener, at man kunde og burde gøre, saa skal jeg nu, da Tiden er saa langt fremrykket, kun ganske kort angive de Principper, som efter min Mening burde følges. Hvad der skulde sigtes paa, er for det første en virkelig Skattelettelse for baade Land- og Bykommuner, tilvejebragt ved et Statstilskud, som fordeles efter saa vidt muligt ligelige og retfærdige Principper; for det andet en Reform af det kommunale Skattevæsen, hvorved ikke blot hidtil skattefri Firmaer og Interessent-